

İnançlarınızın doğruluğunu göstermek durumunda hissediyorsanız, inançlarınız işe yaramıyor demektir. Göz kendini görüyorsa katarakt vardır. İnanç da *bariz gerçek* olmaktan çıkıp *sadece inanç* olmaya yol aldığı anda artık asıl fonksiyonunu kaybetmiştir.

Ama ben buna inanıyorum.

İnsan zihninin bir inanma kapasitesi var. Sınırlı sayıda inanç taşıyabilir, bunların tutarlılıklarını sınırlı çapta kontrol edebilir. Her duyduğuna inanan insanın tutarlılık gibi bir meselesi olmadığını kabul ederiz, hiçbir şeye inanmayan insanlarınsa temel inançlarına yobazca sarıldıklarını.

Modern insan hayatını *kompartmentlara* ayırmakta ustalaşmış. Sabah işe gidip belli inançları hayata geçiriyor, akşam eve gelip başka inançları, cuma namaza gidip sadaka verdiğinde karşılığını alacağına inanıyor, dilenci gördüğünde hepsinin yalancı olduğuna, ramazanda bir takım inançlar besleyerek oruç tutuyor ve resmi bayramlarda daha başka inançlar için Atatürk fotoğrafları paylaşıyor.

Hayatı birbirimizden çok farklı amaçlar için yaşıyoruz. Kısa süreliğine de olsa ortak inançlarımız bizi geçinmeye sevk ediyor. *Ölümsüzlük hikayelerimiz* birbirinden farklı. Buz pateni pistinde farklı yön- lere kayarken birbirinin elini tutmuş insanlar gibi, geçici bir yerde birbirimizle aynı inançları paylaşıyoruz.

Bu yorucu. Modern insan hiçbir inancın *gerçek* olmadığına dair bir temel inanç geliştirmiş ve bu bize *ortak bir dünyada yaşama* imkanı veriyor. Gerçekten sadece ucu görünmeyen bir buz pateni pistinde bilmediğimiz bir yönden, bilmediğimiz bir yöne doğru kaydığımızı inanıyoruz. Arada bir takım *mutlaklar* uydurup, birbirimizle kavga ettiğimiz oluyor ama bunlar geçici. Gerçek olan hayatımızın dansı esnasında az sonra başka bir inanca tutunup yola devam edeceğiz.